

i pro soud i pro odpůrce (§ 60 poslední odstavec j. n.) a soud nesmí ocenění pro jeho domnělou nepřiměřenost jako příliš nízké bráti v pochybnost, nebo vyšetřovati pravou hodnotu předmětu sporu (sr. rozh. čís. 2707 sb. n. s.).

Čís. 9919.

Spor, v němž jest se domáháno odevzdání věci držené bez právního důvodu, není prázdninovou věcí (§ 224 čís. 5 nový doslov c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 16. května 1930, R I 327/30.)

Žalobci domáhali se na žalovaném odevzdání místností, jež prý žalovaný drží bez právního důvodu, dav z nich výpověď se závazkem, že je odevzdá 1. září 1928, ale neučinil tak. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Dovolání žalovaného odvolací soud odmítl jako opožděné proto, že prý jde o prázdninovou věc, rozsudek odvolacího soudu byl žalovanému doručen dne 18. července 1929 a dovolání bylo podáno na poštu teprve dne 14. září 1929.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení.

Důvody:

Rekurs žalovaného jest odůvodněn. Podle § 224 čís. 5 c. ř. s. (v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n.) je prázdninovou věcí řízení o výpovědech, o odevzdání a o převzetí věcí pachtovaných nebo najatých, bytů nebo jiných místností a takových věcí, které byly přenechány za nájemné v plodech. Tento předpis souhlasí v podstatě s původním předpisem § 224 čís. 4 c. ř. s. V souzeném případě žalují žalobci o vydání místností, které žalovaný podle žalobního přednesu drží bez právního důvodu, neboť podle žaloby z nich dal výpověď se závazkem, že je odevzdá 1. září 1928, ale neučinil to. Obsah žaloby jest rozhodný pro posouzení, o jakou rozepří jde. Z uvedeného obsahu vyplývá, že nejde o rozepří ve smyslu § 224 čís. 5 c. ř. s., nýbrž o spor, v němž jest se domáháno odevzdání věci držené bez právního důvodu. Předpisy o soudních prázdninách nelze rozšiřovati na věci, které v nich nejsou uvedeny. Proto pro tuto věc platí předpis § 225 c. ř. s. (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 5468) a dovolání jest považovati za podané včas. Bylo tudíž rekursu vyhověno a usnesení odvolacího soudu zrušeno. Nebylo potřeba nařizovati odvolacímu soudu, by o dovolání dále jednal, protože lze o něm hned rozhodnouti.

Čís. 9920.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo změněno usnesení prvního soudu, odmítající žalobu o obnovu, a prvnímu soudu uloženo, by nařídil o žalobě rok k ústnímu jednání, jest recurs na dovolací soud nepřipustným.

(Rozh. ze dne 16. května 1930, R I 329/30.)

Soud první stolice odmítl žalobu o obnovu. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že jest naříditi o žalobě rok k ústnímu jednání.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Dojde-li soud, prozkoumaj žalobu o obnovu podle předpisu § 538 c. ř. s., k úsudku, že jsou tu požadavky stanovené v první větě zmíněného paragrafu a že žaloba není nepřipustná z některého důvodu uvedeného v § 230 druhý odstavec c. ř. s., má — pokud nenastaly zvláštní případy vyznačené v §§ 539 a 540 c. ř. s., — podle § 541 c. ř. s. býti jednáno jen o důvodu a přípustnosti obnovy řízení a jest za tím účelem určiti rok k ústnímu jednání. Takové usnesení, které jest příznivým výsledkem předběžného zkoumání žaloby, nelze podle § 130 odstavce druhého c. ř. s. napadati zvláštním opravným prostředkem, ježto jde o nařízení roku. Věc jest stejná, došel-li k příznivému výsledku předběžného zkoumání žaloby o obnovu teprve soud rekursní na žalobcův recurs. I v tomto případě zahrnuje v sobě rozhodnutí rekursního soudu usnesení, že má býti položen rok k ústnímu jednání. Dovolací recurs jest tudíž podle § 130 odstavce druhého c. ř. s. nepřipustný a bylo jej podle § 526 odstavce druhého c. ř. s. odmítnouti. Dovolací rekurent není tím nějak zkrácen, neboť má na vůli, by při ústním jednání přednesl své námitky proti formální přípustnosti žaloby o obnovu, by se domáhal odmítnutí žaloby usnesením podle § 543 c. ř. s., a, kdyby mu nebylo vyhověno, by podal opravné prostředky podle zákona přípustné.

Čís. 9921.

Nárok zaměstnavatele proti okresní nemocenské pojišťovně na náhradu výloh první pomoci několika dělníkům jest nárokem jednotným a nelze ho posuzovati co do přípustnosti opravných prostředků (co do způsobu řízení) jako součet samostatných nároků na náhradu výloh, vynaložených na jednotlivé dělníky.

(Rozh. ze dne 17. května 1930, R I 207/30.)

Zaměstnavatel domáhal se na okresní nemocenské pojišťovně náhrady 4.563 Kč z důvodů, že poskytl svým dělníkům, kteří jsou pojištěni u žalované pojišťovny, obvazy, léčebné a osvěžující prostředky, a že takto učinil náklad v zažalované výši, který má podle zákona hraditi žalovaná (§ 1042 obč. zák.). Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Dovolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné. Důvody: Žalobní nárok není částkou jednotnou, naopak skládá se z jednotlivých částek, které žalobkyně za každého jednotlivého dělníka vynaložila, by prostředky k poskytování první pomoci opatřila. I kdyby proto v každém případě bylo bývalo sprostředkováno největší množství,